

— Пашиѣ не искать ли да отпочинатъ и прѣпошуватъ тукъ? обърна са той къмъ тѣхъ.

— Не, не... Никакъ!

— Защо?

— Ако ний са спрѣмъ една нощъ, то вий ще бждете вече отвѣдъ Одринъ. А когато ний достигнемъ до главната квартира, то вий и до Цариградъ ще приближите!

И дѣйствително, още пашиѣ не успѣхъ да достигнѣтъ до главната квартира, не успѣхъ да изслушатъ условията на прѣмирието, първиятъ пунктъ на което бѣше прѣдаването на Одринъ, не успѣхъ тѣ още да са расположатъ на отпочивка, като ги рузбуди, струвами са, полковникъ Орловъ.

— Какво е? стрѣнхъхъ са тѣ.

— Главнокомандующиятъ Великий Князь заповѣда да ви съобща, че отетживаннето на Одринъ вече не са иска..

— Какво значи това?

— Тази сутрина, Скобелевъ вече завзелъ Одринъ.

— Това неможе да бжде. Въ Одринъ навѣрно е вече Сюлейманъ.

— Сюлейманъ е разбитъ и побѣгнѣлъ въ Тракийскитѣ гори.

Скобелевъ тържественно влѣзе въ Одринъ. Тѣлпи народъ са изсипа нему насерѣща. Цвѣтя и вѣнци лѣтяхъ подъ краката на коньтъ му. Българкитѣ, които осиромашели слѣдъ избѣсеннитѣ и избититѣ имъ бащи, мжжѣ и братѣя, вмжквахъ са при него, цалувахъ му рѣцѣтъ и краката, хиляди благословия са чувахъ наоколо.... Въ самиятъ градъ генералътъ са обѣрижъ къмъ своитѣ войски.

— Надѣвамъ са, братѣя, че вий не ще са опозорите тукъ съ самоуправство. Насъ ни приематъ като приятели, и ний трѣбва да държимъ себе си като приятели. Да не смѣете нищо и никого да закачате... Ако между васъ са намѣрятъ людѣе способни да крадѣтъ и грабятъ, което азъ не вѣрвамъ, не искамъ да вѣрвамъ, азъ безъ церемонии ще ги разстрѣля.... Но азъ зная, че това нѣма да бжде.... Моитѣ солдати сж неспособни за това!....

— Ще са стараемъ, ваше прѣвъсходителство!

— Най напрѣдъ ще ви настанятъ въ домоветѣ, отъ които догдѣто не привикне населението на васъ, не излизайте....

И дѣйствително солдатитѣ първиятъ день не са виждахъ никакъ по улицитѣ на града.